

мальна і неофіційна освіти) і у всіх областях (починаючи з планування інфраструктури і закінчуючи підготовкою вчителів).

Я пропоную наступні заходи для вирішення поставленої проблеми:

- сприяти гендерній рівності в національному законодавстві, політиці і плани, що стосуються освіти;
- здійснювати моніторинг прогресу та результатів за допомогою збору та аналізу даних з галузі освіти з розбивкою за ознакою статі, а також проводити моніторинг нормативно-правових актів, що відносяться до гендерної рівності;
- допомагати країнам розвивати потенціал в галузі планування освіти і навчати педагогів гендерно-орієнтованим підходам до викладання і навчання;
- розширювати доступ дівчаток і жінок до утворення як у формальній, так і в неформальній формі за допомогою інноваційних підходів з використанням інформаційно-комунікаційних технологій;[4]
- надавати підтримку в розробці освітніх програм, які враховують гендерні особливості, і навчальних матеріалів, в яких відсутня дискримінація;
- допомагати країнам у боротьбі з гендерним насильством в навчальних закладах, яке перешкоджає навчанню;
- співпрацювати з партнерами по ОДВ в проведенні інформаційно-роз'яснювальної роботи в підтримку освіти дівчаток і жінок та гендерної рівності на світовому, регіональному та національному рівнях.

1. Основи теорії гендеру: навч. посібник. К.: «К.І.С.», 2004. 481 с.

2. Аніщук Н.В. Гендерне насильство у правовому житті України: монографія. Одеса: Юридична література, 2007. 232 с.

3. Кімел Майкл С. Гендероване суспільство: пер. з англ. К.: Сфера, 2003. 490 с.

4. Івченко Ю.В. Філософсько-правовий аналіз гендерної політики в Україні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.12. Київський національний університет внутрішніх справ. К., 2009. 19 с.

Богдан Гавриш
курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування

Науковий керівник:
к.ю.н. **Ярошенко А. С.**
доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ СУЧАСНОГО ЕТАПУ ПРАВОВОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

У даний момент дуже прогресивно відбувається процес переоцінки цінностей суспільства. Ця особливість характерна не лише для України, але і для інших розвинених держав світу. Плануючи побудувати стабільний, процвітаючий курс свого політичного розвитку, держави потребують впровадження відповідної концепції щодо розуміння окремих категорій права, насамперед це стосується сучасних ціннісних вимірів права. Дана концепція може бути впроваджена лише за умови глибокої усвідомленості і сприйняття громадянами соціального змісту даного перетворення, переоцінки ціннісної орієнтації.

Проблема гендерної рівності в Україні тісно пов'язана з незахищеністю жінок, зокрема, на побутовому рівні. Даний феномен змушує науковців здійснювати розробки, які пов'язані з регуляцією даної сфери суспільних відносин, політичних діячів вдосконалювати законодавчу базу і практично гарантувати рівність людей, їх особистих прав, незалежно від статі особи.

В юридичній літературі рівність тлумачать як одну із основних засад конституційно-правового статусу людини і громадянина. Стаття 21 Конституції України (далі - КУ) встановлює, що усі люди є вільними й рівними у своїй остаточності та правах. Також КУ забороняє мати привілеї чи обмеження, що пов'язані із ознаками статі особи [1, с. 329].

Слід зазначити, що складовою загального принципу рівності як фундаментального принципу будь-якої правової демократичної побудови суспільства є гендерна рівність. Право на гендерну рівність – це певна рівна міра свобод всіх громадян, не в залежності від статі: і чоловіків, і жінок. Аналіз гендерної рівності можна провести за допомогою категорії прав людини – єдиного універсального стандарту рівності, що є однаковим для обох статей [2, с. 104].

Розкриваючи суть рівності статей, як основного ідеалу суспільно-політичного розвитку, слід звернутися одразу до деяких категорій, а саме: а) формальна рівність (рівність, що закріплена законодавчо); б) рівність можливостей (надання конкретної переваги тій групі осіб, яким цього бракує та які не отримують повного задоволення своїх потреб, які законодавчо закріплені); в) рівність результату (остаточна ліквідація усіх передумов, при яких існувала дискримінація над певною групою громадян, та забезпечення рівності конкуруючих сторін) [3, с. 10].

Коли ми втручаємося в тему політики, то певною мірою помічаємо категорію тлумачення та сприйняття людських цінностей. Працюючи на службових державних посадах, особи повинні розуміти, що вони впроваджують такі власні цінності, які сформовані у них за життя: почуття службового обов'язку, менталітет, життєвий та культурний досвід, підходи, на які вони звертають увагу та якими керуються під час виконання свого службового обов'язку. Бюрократичне та політичне життя насичене тлумаченням, сприйняттям або не сприйняттям певних цінностей, які є основою розробки політичного курсу держави. Політика щодо гендерної рівності дуже часто вступає в конфлікт із домінуючими цінностями, на яких базується українське суспільство. Державні службовці мають обов'язково протистояти даним конфліктуючим і конкуруючим цінностям, адже зазвичай навіть жіночий досвід у розвитку суспільства часто вимірюється чоловічими стандартами [3, с. 74].

Отже, можна зробити висновок, що сучасна наявність ряду стереотипів у суспільстві нашої держави дещо сповільнює процес впровадження політики гендерної рівності в Україні. Але природна цінність людини, її потреби і можливості сьогодні переважають над цим негативним фактором, що дає змогу українському суспільстві з кожним днем все в більшій мірі пристосовуватися та перебудовувати суспільство на лан європейських стандартів. На жаль, поки функціонує недосконалий механізм забезпечення гендерної рівності, прогалини якого в більшій мірі помітні на особистісному рівні, тобто взаємовідносин статей в межах сім'ї та побуту. Засоби масової інформації в даний момент переповнені подіями, що свідчать про неодноразове насилля та жорстоке поводження, що помітні лише в сфері особистого життя українських громадян.

1. Погорілко В.Ф., Шемшученко Ю.С.: Рівність. Юридична енциклопедія: В 6 т. — К.: «Укр. енцикл.», 1998. — 736 с. (дата звернення: 18.05.2021).

2. Руднєва О.: Гендерна рівність як принцип законодавства. Право України. — 2002. — № 4. — С. 103-108. (дата звернення: 18.05.2021).

3. Інтегрування гендерного підходу в державну політику України. — К.: Державний інститут проблем сім'ї та молоді, 2003. — 128 с. (дата звернення: 18.05.2021).

Ганна Дубова

старший викладач кафедри іноземних мов
Луганського державного університету
внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка

УПРОВАДЖЕННЯ ЗАСАД ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ

Побудова демократичної, соціальної і правової держави вимагає глибоких перетворень у сфері соціально-політичних відносин у суспільстві, передбачає вдосконалення діяльності ОВС як одного з гарантів забезпечення успішної реалізації зазначених процесів. Через це становлення гендерної рівності в діяльності органів внутрішніх справ України як складової державної політики зумовлює не тільки потребу дотримання прав жінок і чоловіків в ОВС, а й розробку відповідних заходів.

Міністерство внутрішніх справ, Національна гвардія та центральні органи виконавчої влади, діяльність яких спрямовуються та координуються Кабінетом Міністрів України че-